"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ: - ତୁମେ ରାଜଋଷି ଅଟ, ତୁମକୁ ବେହଦର ବାବା ସାରା ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ସନ୍ନ୍ୟାସ କରିବା ଶିଖାଉଛନ୍ତି ଯାହାଦ୍ ାରା ତୁମେ ରାଜପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରିବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଏହି ସମୟରେ କୌଣସି ବି ମନୁଷ୍ୟର କର୍ମ, ଅକର୍ମ ଅର୍ଥାତ୍ କର୍ମର ଭଲ ବା ମନ୍ଦ ପ୍ରଭାବରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ କାହିଁକି?

ଉତ୍ତର:- କାହିଁକି ନା ସାରା ଦୁନିଆରେ ମାୟାର ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଛି । ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ ୫ ବିକାର ପ୍ରବେଶ କରିଛି ସେଥିପାଇଁ ମନୁଷ୍ୟ ଯାହା ବି କର୍ମ କରୁଛି ତାହା ବିକର୍ମ ହିଁ ହେଉଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ହିଁ କର୍ମ ଅକର୍ମ ହୋଇଥାଏ କାହିଁକି ନା ସେଠାରେ ମାୟା ନଥାଏ ।

ପ୍ରଶ୍ନ:- କେଉଁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ଭଲ ପୁରସ୍କାର ମିଳିଥାଏ?

ଉତ୍ତର:- ଯେଉଁମାନେ ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ପବିତ୍ର ହୋଇ ଅନ୍ଧମାନଙ୍କର ଲାଠି ହେଉଛନ୍ତି, କେବେହେଲେ ୫ ବିକାରର ବଶୀଭୂତ ହୋଇ କୁଳକୁ କଳଙ୍କିତ କରୁନାହାଁନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ଭଲ ପୁରସ୍କାର ମିଳିଯାଉଛି । ଯଦି କେହି ବାରମ୍ବାର ମାୟାଠାରୁ ହାରିଯାଉଛନ୍ତି ତେବେ ସେମାନଙ୍କର ପାସପୋର୍ଟ ହିଁ ରଦ୍ଦ ହୋଇଯାଉଛି ।

ଗୀତ:- ଓମ୍ ନମୋ ଶିବାୟ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ହେଉଛନ୍ତି ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଅର୍ଥାତ୍ ପରମ ଆତ୍ମା । ସିଏ ରଚୟିତା ଅଟନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ, ଶଙ୍କରଙ୍କୁ ରଚନା କରୁଛନ୍ତି ପୁଣି ତଳେ ରହିଥିବା ଅମର ଲୋକକୁ (ସତ୍ୟଯୁଗକୁ) ରଚନା କରୁଛନ୍ତି, ସେଠାରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ରହିଛି । କେବଳ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀଙ୍କର ରାଜ୍ୟ, ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀଙ୍କର ନୁହେଁ । ଏକଥା କିଏ ବୁଝାଉଛନ୍ତି? ଜ୍ଞାନର ସାଗର । ମନୁଷ୍ୟ, ମନୁଷ୍ୟକୁ କେବେ ବୁଝାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ଭାରତବାସୀ ମାତା-ପିତା ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ବାସ୍ତବରେ ମାତା-ପିତା ଆବଶ୍ୟକ । ସମସ୍ତେ ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ସିଏ କୌଣସି ସମୟରେ ଆସିଥିବେ । ତେବେ ପ୍ରଥମତଃ ସବୁଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେଉଛନ୍ତି ସେହି ନିରାକାର ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା, ବାକି ତ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ଭିତରେ ଆତ୍ମା ରହିଛି । ଆତ୍ମା ଯେବେ ଶରୀରରେ ଥାଏ ତେବେ ଦୁଃଖୀ ଅଥବା ସୁଖୀ ହୋଇଥାଏ । ଏହା ବହୁତ ବୁଝିବାର କଥା ଅଟେ । ଏହା କୌଣସି ମନଗଢା କାହାଣୀ ନୁହେଁ । ବାକି ଅନ୍ୟ ଯେଉଁ ଗୁରୁ ଗୋସାଇଁ ଆଦି ଯାହାବି ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, ସେସବୁ ମନଗଢା କାହାଣୀ । ଏବେ ଭାରତ ନର୍କ ହୋଇଯାଇଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏହାକୁ ସ୍ ର୍ଗ କୁହାଯାଏ । ଯେଉଁଠାରେ କି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ରାଜ୍ୟ କରୁଥିଲେ, ସେଠାରେ ସବୁ ସୌଭାଗ୍ୟଶାଳୀମାନେ ରହୁଥିଲେ । କେହି ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ହିଁ ନଥିଲେ । ସେଠାରେ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଦୁଃଖ, ରୋଗ ନଥିଲା । ଏହା ହେଉଛି ପାପ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଦୁନିଆ । ଏହି ଭାରତବାସୀମାନେ ସ୍ ର୍ଗବାସୀ ଥିଲେ, ଏଠାରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ତ ସମସ୍ତେ ମାନୁଛନ୍ତି । ଦେଖ, ଏହାଙ୍କୁ ଦୁଇଟି ଗୋଲକ ଦେଇଛନ୍ତି । କୃଷ୍ଣଙ୍କର ଆତ୍ମା କହୁଛି ଯେ ଏବେ ମୁଁ ନର୍କକୁ ଲାତ ମାରୁଛି, ପୁଣି ଅନ୍ୟ ହାତରେ ସ୍ ର୍ଗ ନେଇ ଆସିଛି । ଆଗରୁ ଏଠାରେ କୃଷ୍ଣପୁରୀ ଥିଲା, ଏବେ କଂସପୁରୀ ହୋଇଯାଇଛି । ଏଠାରେ ଏହି କୃଷ୍ଣ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ଏହା ୮୪ ଜନ୍ମର ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ ଅଟେ । କିନ୍ତୁ ଏବେ ସେହି କୃଷ୍ଣଙ୍କର ରୂପ ନାହିଁ । ଏକଥା ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବାବା ହିଁ ଆସି ଭାରତକୁ ସ୍ ର୍ଗ କରୁଛନ୍ତି । ଏବେ ନର୍କ ହୋଇଯାଇଛି ପୁଣି ସ୍ ର୍ଗ କରିବାକୁ ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି । ଏହା ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଅଟେ । ଯେଉଁ ଦୁନିଆ ନୂଆ ଥିଲା, ତାହା ଏବେ ପୁରୁଣା ହୋଇଯାଇଛି । ଘର ମଧ୍ୟ ନୂଆରୁ ପୁରୁଣା ହୋଇଥାଏ । ଶେଷରେ ଭାଙ୍ଗିବା ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସ୍ ର୍ଗବାସୀ କରିବା ପାଇଁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛି । ତୁମେମାନେ ରାଜଋଷି ଅଟ । ରାଜତ୍ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ତୁମେ ବିକାରର ସନ୍ନ୍ୟାସ କରୁଛ । ହଦର ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ତ ଘର ଦ୍ ାର ଛାଡି ଜଙ୍ଗଲକୁ ଚାଲିଯାଇଥାନ୍ତି । ତଥାପି ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ଅଛନ୍ତି ନା । ବେହଦର ବାବା ତୁମକୁ ନର୍କର ସନ୍ନ୍ୟାସ କରାଇ ସ୍ ର୍ଗର ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଆସିଛି ତୁମମାନଙ୍କୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ । ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ତୁମେ ନିଜର ଜନ୍ମକୁ ଜାଣି ନାହଁ । ଏହା ତ ନିଶ୍ଚିତ ଯେ ଯିଏ ଯେପରି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବ ଭଲ ଅଥବା ମନ୍ଦ, ସେହି ସଂସ୍କାର ଅନୁସାରେ ଯାଇ ଜନ୍ମ ନେବ । କେହି ସାହୁକାର, କେହି ଗରୀବ, କେହି ରୋଗୀ ଆଉ ପୁଣି କେହି ସ୍ ାସ୍ଥ୍ୟବାନ୍ ହୋଇଥାନ୍ତି । ଏସବୁ ହେଲା ପୂର୍ବଜନ୍ମର କର୍ମର ହିସାବ । ଯଦି କେହି ସ୍ ାସ୍ଥ୍ୟବାନ ହୋଇଥିବେ ତେବେ ସିଏ ପୂର୍ବଜନ୍ମରେ ନିଶ୍ଚିତ ଡାକ୍ତରଖାନା ଆଦି ତିଆରି କରିଥିବେ । ଅଧିକ ଦାନ ପୁଣ୍ୟ କଲେ ସାହୁକାର ହୋଇଥାନ୍ତି । ନର୍କରେ ମନୁଷ୍ୟ ଯାହାବି କର୍ମ କରିଥାନ୍ତି ତାହା ନିଶ୍ଚିତ ବିକର୍ମ ହିଁ ହୋଇଥାଏ କାହିଁକି ନା ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ ୫ ବିକାର ରହିଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ପବିତ୍ର ହେଉଛନ୍ତି, ପାପ କରିବା ଛାଡି ଜଙ୍ଗଲରେ ଯାଇ ରହୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏହିପରି ନୁହେଁ ଯେ ସେମାନଙ୍କର କର୍ମ ଅକର୍ମ ହୋଇଥାଏ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ମାୟାର ହିଁ ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଛି ସେଥିପାଇଁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଯାହା ବି କର୍ମ କରିବେ ତାହା ପାପ ହିଁ ହେବ । ସତ୍ୟଯୁଗ ତ୍ରେତାଯୁଗରେ ମାୟା ରହିନଥାଏ, ସେଥିପାଇଁ ସେଠାରେ କେବେ

ବିକର୍ମ ହୋଇନଥାଏ । ନା ସେଠାରେ କୌଣସି ଦୁଃଖ ରହିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ଗୋଟିଏ ହେଲା ରାବଣର ଜଞ୍ଜିର, ଅନ୍ୟଟି ହେଲା ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଜଞ୍ଜିର । ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତର ଧକ୍କା ଖାଇ ଆସିଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଆଗରୁ ମଧ୍ୟ କହିଥିଲି ଯେ ମୁଁ ଏହି ଜପ ତପ କରିବା ଦ୍ୱାରା କାହାକୁ ମିଳିନଥାଏ । ମୁଁ ସେତେବେଳେ ହିଁ ଆସିଥାଏ ଯେତେବେଳେ କି ଭକ୍ତିର ଅନ୍ତ ହୋଇଥାଏ । ଭକ୍ତି ଦ୍ୱାପରରୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥାଏ । ମନୁଷ୍ୟ ଦୁଃଖୀ ହେଲେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଥାନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗ ତ୍ରେତାଯୁଗରେ ସମସ୍ତେ ସୌଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ହୋଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ଏଠାରେ ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଅଟନ୍ତି । କନ୍ଦାକଟା କରୁଛନ୍ତି, ଏଠାରେ ଅକାଳମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଚାଲିଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ସେତେବେଳେ ଆସିବି ଯେତେବେଳେ କି ଏହି ନର୍କକୁ ସ୍ୱର୍ଗ କରିବାର ଥିବ । ଏହି ଭାରତ ପ୍ରାଚୀନ ଦେଶ ଅଟେ, ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରଥମେ ଥିଲେ ସେହିମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରହିବାକୁ ହେବ । ସେଥିପାଇଁ ୮୪ ଜନ୍ମ ଚକ୍ରର ଗାୟନ ରହିଛି । ସରକାର ଯେଉଁ ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତିର ଚିତ୍ର ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି ସେଥିରେ ଏହି ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ, ଶଙ୍କରଙ୍କର ଚିତ୍ର ରହିବା ଦରକାର, କିନ୍ତୁ ଏହା ବଦଳରେ ଜୀବଜନ୍ତୁଙ୍କର ଚିତ୍ର ଲଗାଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ଏଥିରେ ରଚୟିତା ବାବାଙ୍କର ଚିତ୍ର ନାହିଁ ଏବଂ ତଳେ ଚକ୍ର ମଧ୍ୟ ଲଗାଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ସେମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେ ଏହା ଚରଖା ଅଟେ କିନ୍ତୁ ଏହା ଡ୍ରାମା ସୃଷ୍ଟିର ଚକ୍ର ଅଟେ । ଏହି ଚକ୍ରର ନାମ ଅଶୋକ ଚକ୍ର ରଖିଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ଏହି ଚକ୍ରକୁ ଜାଣିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଅଶୋକ ହୋଇଯାଉଛ । ଏହି କଥା ତ ଠିକ୍, କେବଳ ଓଲଟ ପାଲଟ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ଏହି ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ରକୁ ସ୍ମୃତିରେ ଆଣିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ରାଜା ହେଉଛ । ଏହି ଦାଦା(ବ୍ରହ୍ମାବାବା) ମଧ୍ୟ ୮୪ ଜନ୍ମ ପୂରା କରିଛନ୍ତି । ଏହା କୃଷ୍ଣଙ୍କର ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ ଅଟେ । ଏହାଙ୍କୁ ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ତୁମ ସମସ୍ତଙ୍କର ଏହା ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ ଅଟେ, ଯେଉଁ ଭାରତବାସୀ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ଥିଲେ ସେହିମାନେ ହିଁ ପୂରା ୮୪ ଜନ୍ମ ଭୋଗ କରିଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ସମସ୍ତଙ୍କର ଚକ୍ର ପୂରା ହେଉଛି । ଏବେ ତୁମର ଏହି ଶରୀର ବିକାରୀ ହୋଇଯାଇଛି । ଏହି ଦୁନିଆ ହିଁ ବିକାରୀ ଅଟେ, ସେଥିପାଇଁ ବାବା ତୁମକୁ ଏହି ଦୁନିଆର ସନ୍ନ୍ୟାସ କରାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଏହି ଶ୍ମଶାନ ଘାଟରେ ମନ ଲଗାଇବାର ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମେ ବାବା ଏବଂ ବର୍ସା ସହିତ ମନ ଲଗାଅ । ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନେ ଅବିନାଶୀ ଅଟ, ଏହି ଶରୀର ବିନାଶୀ ଅଟେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଯଦି ତୁମେ ମୋତେ ମନେ ପକାଇବ ତେବେ ତୁମର ଅନ୍ତିମ ମତି ଅନୁସାରେ ଗତି ହୋଇଯିବ । ସେଥିପାଇଁ ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଯେ ଅନ୍ତ କାଳେ ଯୋ ସ୍ତ୍ରୀ ସିମରେ.... ତେବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଅନ୍ତିମ କାଳରେ ଯିଏ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିବ ସିଏ ନାରାୟଣ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରିବ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ହିଁ ନାରାୟଣ ପଦ ମିଳିଥାଏ । ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଏହି ପଦ କେହି ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହି ପାଠଶାଳା ହେଉଛି ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେବା ପାଇଁ । ଏଠାରେ ପାଠପଢାଇଲାବାଲା ହେଉଛନ୍ତି ବାବା । ଯାହାଙ୍କର ତୁମେ ମହିମା ଶୁଣିଲ ଯେ - ଓମ୍ ନମୋ ଶିବାୟ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ ତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହୋଇଗଲୁ, ବର୍ତ୍ତମାନ ତାଙ୍କଠାରୁ ବର୍ସା ନେଉଛୁ ।

ଏବେ ତୁମେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ମତରେ ଚାଲୁନାହଁ । ମନୁଷ୍ୟ ମତରେ ଚାଲିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସମସ୍ତେ ନର୍କବାସୀ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଏହି ଶାସ୍ତ୍ର ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଗାୟନ କରାଯାଇଛି ଅଥବା ରଚନା ହୋଇଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ସାରା ଭାରତ ଧର୍ମଭ୍ରଷ୍ଟ, କର୍ମଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଛି । ଦେବତାମାନେ ତ ପବିତ୍ର ଥିଲେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯଦି ସୌଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ହେବାକୁ ଚାହୁଁଛ ତେବେ ପବିତ୍ର ହୁଅ, ପ୍ରତିଜ୍ଞା କର - ବାବା ଆମେ ପବିତ୍ର ହୋଇ ଆପଣଙ୍କଠାରୁ ପୂରା ବର୍ସା ନିଶ୍ଚିତ ନେବୁ । ଏହି ପୁରୁଣା ପତିତ ଦୁନିଆ ତ ଶେଷ ହେବାର ଅଛି । ଏଠାରେ ଲଢେଇ ଝଗଡା କ'ଣ ସବୁ ହେଉଛି । କେତେ କ୍ରୋଧ କରୁଛନ୍ତି । କେତେ ବଡ-ବଡ ବମ୍ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । କେତେ କ୍ରୋଧୀ, ଲୋଭୀ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ସେଠାରେ ଅର୍ଥାତ୍ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କିଭଳି ଗର୍ଭ ମହଲରୁ ବାହାରୁଛନ୍ତି ତାହା ତ ପିଲାମାନେ ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରିଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ରହିଛି ଗର୍ଭ ଜେଲ, ବାହାରକୁ ବାହାରିବା ମାତ୍ରେ ମାୟା ପାପ କରାଇବାରେ ଲାଗିପଡିଥାଏ । ସେଠାରେ ତ ଗର୍ଭ ମହଲରୁ ପିଲା ଜନ୍ମ ନେଇଥାଏ, ଚାରିଆଡେ ଆଲୋକିତ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ବହୁତ ଆରାମରେ ରହିଥାନ୍ତି । ଗର୍ଭରୁ ବାହାରିବା ମାତ୍ରେ ଦାସୀମାନେ ଉଠାଇ ନେଇଥାନ୍ତି, ବାଜା ମଧ୍ୟ ବାଜିଥାଏ । ତେବେ ସତ୍ୟଯୁଗ ଏବଂ କଳିଯୁଗ ମଧ୍ୟରେ କେତେ ଫରକ ରହିଛି ।

ଏବେ ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ତିନିଧାମ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଶାନ୍ତିଧାମରୁ ହିଁ ଆତ୍ମାମାନେ ଆସିଥାନ୍ତି । ଆତ୍ମା ତ ତାରକା ସଦୃଶ ଅଟେ, ଯାହାକି ଭ୍ରୁକୁଟୀର ମଧ୍ୟ ଭାଗରେ ରହିଥାଏ । ଆତ୍ମାରେ ୮୪ ଜନ୍ମର ଅବିନାଶୀ ରେକର୍ଡ ଭରି ହୋଇ ରହିଛି । ନା ଏହି ଡ୍ରାମାର କେବେ ବିନାଶ ହୋଇଥାଏ, ନା କାହାର ଅଭିନୟରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଥାଏ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଅଟେ - କେତେ ଛୋଟ ଆତ୍ମାରେ ୮୪ ଜନ୍ମର ଅଭିନୟ ସଠିକ୍ ଭାବରେ ଭରି ହୋଇ ରହିଛି । ଏହା କେବେ ପୁରୁଣା ହୋଇନଥାଏ । ଏହା ନିତ୍ୟ ନୂଆ ଅଟେ । ଆତ୍ମା ଅବିକଳ ପୂର୍ବଭଳି ନିଜର ସେହି ପାର୍ଟ ଆରମ୍ଭ କରିଦେଇଥାଏ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଆତ୍ମା ହିଁ ପରମାତ୍ମା ବୋଲି କହିପାରିବ ନାହିଁ । ହମ ସୋ (ଆମେ ହିଁ ସିଏ)ର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟ ବାବା ଯଥାର୍ଥ ରୀତି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ ଏହାର ଓଲଟା ଅର୍ଥ କରିଦେଇଛନ୍ତି ଅଥବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ବ୍ରହ୍ମ, ମୁଁ ପରମଆତ୍ମା ମାୟାକୁ ରଚନା କରିଲାବାଲା ଅଟେ । ବାସ୍ତବରେ ମାୟାକୁ ରଚନା କରାଯାଇନଥାଏ । ମାୟା ହେଲା ୫ ବିକାର । ବାବା ମାୟାକୁ ରଚନା କରୁନାହାନ୍ତି । ବାବା ତ ନୂଆ ସୃଷ୍ଟିର ରଚନା କରୁଛନ୍ତି । ମୁଁ ସୃଷ୍ଟିର ରଚନା କରୁଛି, ଏକଥା ଆଉ କେହି କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ବେହଦର ବାବା ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଓମ୍‌ର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଯାଇଛି । ଆତ୍ମା ଶାନ୍ତ ସ୍ୱରୂପ ହିଁ ଅଟେ । ଶାନ୍ତିଧାମରେ ରହିଥାଏ । ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ଆନନ୍ଦର ସାଗର । କିନ୍ତୁ

ଆତ୍ମାର ଏହିଭଳି ଗାୟନ କରାଯିବ ନାହିଁ । ହଁ ଆତ୍ମାରେ ଜ୍ଞାନ ରହିଥାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଥରେ ମାତ୍ର ଆସୁଛି । ମୋତେ ବର୍ସା ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ଦେବାକୁ ପଡିବ । ମୋର ବର୍ସା ପାଇ ଭାରତ ଏକଦମ୍ ସ୍ ର୍ଗ ହୋଇଯାଉଛି । ସେଠାରେ ପବିତ୍ରତା, ସୁଖ-ଶାନ୍ତି ସବୁ କିଛି ଥିଲା । ଏହା ହେଉଛି ବେହଦ ବାବାଙ୍କର ସଦା ସୁଖର ବର୍ସା । ସେଠାରେ ପବିତ୍ରତା ଥିବାରୁ ସୁଖ ଶାନ୍ତି ମଧ୍ୟ ଥିଲା । ଏବେ ଅପବିତ୍ରତା ଥିବାରୁ ଦୁଃଖ ଅଶାନ୍ତି ରହିଛି । ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନେ ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ମୂଳବତନରେ ଥିଲ । ପୁଣି ତୁମେ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମରେ ଆସିଲ, ପରେ କ୍ଷତ୍ରିୟ ଧର୍ମରେ ଆସିଲ, ୮ ଜନ୍ମ ସତ୍ତ୍ ପ୍ରଧାନରେ, ୧୨ ଜନ୍ମ ସତ୍ତ୍ ରେ, ପୁଣି ୨୧ ଜନ୍ମ ଦ୍ ାପରରେ ଏବଂ ୪୨ ଜନ୍ମ କଳିଯୁଗରେ ନେଉଛ । ଏଠାରେ ତୁମେ ଶୂଦ୍ର ହୋଇଯାଇଛ, ଏବେ ପୁଣି ତୁମକୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବର୍ଣ୍ଣରେ ଆସିବାକୁ ହେବ ଏହା ପରେ ଦେବତା ବର୍ଣ୍ଣରେ ଆସିବ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଈଶ୍ ରୀୟ କୋଳରେ ଅଛ । ବାବା ତୁମକୁ କେତେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ୮୪ଜନ୍ମକୁ ଜାଣିବା ଦ୍ ାରା ସେଥିରେ ସବୁ କିଛି ଆସିଯାଉଛି । ସମସ୍ତ ଚକ୍ରର ଜ୍ଞାନ ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଗୋଟିଏ ଧର୍ମ ରହିବ । ସେଠାରେ ବିଶ୍ ର ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଅଧିକାରୀଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଚାଲିବ । ଏବେ ତୁମେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ପଦ ପାଉଛ । ସତ୍ୟଯୁଗ ହେଲା ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ, ସେଠାରେ ବହୁତ କମ୍ ଲୋକ ରହିବେ । ବାକି ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ମୁକ୍ତିଧାମରେ ରହିଥାନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତି ଦାତା ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ବରଂ ଆହୁରି କହିଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ପରମାତ୍ମା ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଅଟନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏଭଳି କଥା ତୁମକୁ କିଏ କହିଲା? କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଗୀତାରେ ଲେଖାଯାଇଛି । ତେବେ ଗୀତା କିଏ ରଚନା କରିଛନ୍ତି? ଭଗବାନଉବାଚ, ମୁଁ ତ ଏହି ସାଧାରଣ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଶରୀରର ଆଧାର ନେଉଛି । ତେବେ ଯୁଦ୍ଧ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଜଣେ ଅର୍ଜୁନକୁ କିପରି ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଇବି । ତୁମକୁ କୌଣସି ଲଢେଇ ବା ଜୁଆ ଆଦି ଶିଖାଯାଉନାହିଁ । ଭଗବାନ ତ ହେଉଛନ୍ତି ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା କରିଲାବାଲା । ସିଏ କିପରି କହିବେ ଯେ ଜୁଆ ଖେଳ, ଲଢେଇ କର । ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଦ୍ରୌପଦୀଙ୍କର ୫ ଜଣ ସ୍ ାମୀ ଥିଲେ । ଏହା କିପରି ହୋଇପାରିବ । କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ବାବା ସ୍ ର୍ଗର ରଚନା କରିଥିଲେ । ଏବେ ପୁନର୍ବାର ଗଢୁଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ କୃଷ୍ଣଙ୍କର ୮୪ ଜନ୍ମ ପୂରା ହୋଇଛି ଯଥା ରାଜା ରାଣୀ ତଥା ପ୍ରଜା, ସମସ୍ତଙ୍କର ୮୪ ଜନ୍ମ ପୂରା ହେଲା । ଏବେ ତୁମେ ଶୁଦ୍ରରୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଛ । ଯେଉଁମାନେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଧର୍ମରେ ଆସିବେ ସେହିମାନେ ହିଁ ମମ୍ମା ବାବା କହିବେ । ତେବେ ଏକଥା କେହି ମାନନ୍ତୁ ବା ନ ମାନନ୍ତୁ । ସେମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟ ଆମ ପାଇଁ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ଅଟେ । ତେବେ ବି ଯଦି କିଛି ନା କିଛି ଶୁଣୁଛନ୍ତି ତେବେ ସ୍ ର୍ଗରେ ନିଶ୍ଚିତ ଆସିବେ । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ କମ୍ ପଦ ପାଇବେ । ସେଠାରେ ରାଜା ରାଣୀଙ୍କ ଭଳି ପ୍ରଜା ମଧ୍ୟ ସୁଖୀ ରହିଥାନ୍ତି । କାହିଁକି ନା ତାର ନାମ ହିଁ ସ୍ ର୍ଗ ଅଟେ । ସ୍ ର୍ଗୀୟ ଈଶ୍ ର ପିତା ସ୍ ର୍ଗ ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି, ଏହା ହେଲା ନର୍କ । ସବୁ ସୀତାମାନଙ୍କୁ ରାବଣ ଜେଲ୍‌ରେ ବାନ୍ଧି ରଖିଛି । ସମସ୍ତେ ଶୋକ ସାଗରରେ ରହି ଭଗବାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି ଯେ ରାବଣଠାରୁ ମୁକ୍ତ କର । ସତ୍ୟଯୁଗ ହେଉଛି ଅଶୋକ ବାଟିକା । ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁମର ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ ନ ହୋଇଛି ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିନାଶ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଯେବେ ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ ହେବ, ପିଲାମାନଙ୍କର କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ହେବ, ତେବେ ଅନ୍ତିମ ଲଢେଇ ହେବ । ସେତେବେଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରିହର୍ସଲ ବା ପୂର୍ବାଭ୍ୟାସ ଚାଲିଥିବ । ଏହି ଲଢେଇ ପରେ ସ୍ ର୍ଗର ଦ୍ ାର ଖୋଲିବ । ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ସ୍ ର୍ଗକୁ ଯିବା ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ ହେବାକୁ ପଡିବ । ବାବା ପାସପୋର୍ଟ ବାହାର କରୁଛନ୍ତି । ଯେତେ-ଯେତେ ପବିତ୍ର ହେବ, ଅନ୍ଧମାନଙ୍କର ଲାଠି ହେବ ତେବେ ତୁମକୁ ଭଲ ପୁରସ୍କାର ମଧ୍ୟ ମିଳିବ । ତେଣୁ ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ମିଠା ବାବା ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ନିଶ୍ଚିତ ରହିବି । ତେବେ ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଲା ପବିତ୍ରତାର । ତୁମକୁ ୫ ବିକାରର ଦାନ ନିଶ୍ଚିତ ଦେବାକୁ ପଡିବ । ଆଉ କେହି ହାରିଯାଇ ପୁନର୍ବାର ଜ୍ଞାନରେ ଚାଲିବାରେ ଲାଗନ୍ତି । ଯଦି ଦୁଇ ଚାରିଥର ମାୟାର ଚୋଟ ଖାଇ ତଳକୁ ଖସିଯାଉଛନ୍ତି ତେବେ ସିଏ ଫେଲ୍ ହୋଇଯିବେ । ସେମାନଙ୍କର ପାସପୋର୍ଟ ରଦ୍ଦ ହୋଇଯିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ କୁଳ କଳଙ୍କିତ ହୁଅ ନାହିଁ । ତୁମେ ବିକାରକୁ ଛାଡ । ମୁଁ ତୁମକୁ ସ୍ ର୍ଗର ମାଲିକ ନିଶ୍ଚିତ କରାଇବି । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ସୌଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ହେବା ପାଇଁ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ପବିତ୍ରତାର ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିବାର ଅଛି । ଏହି ଛି-ଛି (ବିକାରୀ) ପତିତ ଦୁନିଆରେ ମନକୁ ଲଗାଇବାର ନାହିଁ ।

(୨) ମାୟାର ମୁଥ କେବେ ହେଲେ ଖାଇବାର ନାହିଁ । କୁଳ କଳଙ୍କିତ ହେବାର ନାହିଁ । ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସ୍ ର୍ଗ ଦୁନିଆର ପାସପୋର୍ଟ ନେବାର ଅଛି ।

ବରଦାନ:- ମନକୁ ବ୍ୟସ୍ତ ରଖିବାର କଳା ଦ୍ ାରା ବ୍ୟର୍ଥଠାରୁ ମୁକ୍ତ ରହୁଥିବା ସଦା ସମର୍ଥ ସ୍ ରୂପ ହୁଅ ।

ଯେପରି ଆଜିକାଲିର ଦୁନିଆରେ ଉଚ୍ଚ ପଦାଧିକାରୀମାନେ ନିଜର ଦୈନିକ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମର ଦିନଚର୍ଯ୍ୟାକୁ ସମୟ

ଅନୁସାରେ ନିଧାର୍ୟ୍ୟ କରିଥାଆନ୍ତି, ସେହିପରି ତୁମେ ବିଶ୍ ର ନବନିର୍ମାଣର ଆଧାରମୂରତ ଅଟ, ଏହି ବିଶାଳ ଡ୍ରାମାର ହୀରୋ ପାର୍ଟଧାରୀ ଅଟ, ହୀରାତୁଲ୍ୟ ଜୀବନଧାରୀ ମଧ୍ୟ ଅଟ, ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ନିଜର ମନ ଏବଂ ବୁଦ୍ଧିକୁ ସମରଥ ସ୍ଥିତିରେ ସ୍ଥିତ କରିବାର କାର୍ୟ୍ୟକ୍ରମ ନିଧାର୍ୟ୍ୟ କର । ମନକୁ ବ୍ୟସ୍ତ ରଖିବାର କଳାକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୀତିରେ ବ୍ୟବହାର କର, ତାହାହେଲେ ବ୍ୟର୍ଥଠାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯିବ । କେବେ ବି ଦୁଃଖୀ ହେବ ନାହିଁ ।

ସ୍ଲୋଗାନ**:-** ଯଦି ଡ୍ରାମାର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦୃଶ୍ୟକୁ ଦେଖି ହର୍ଷିତ ରହିବ ତେବେ ଭଲ ବା ମନ୍ଦର ଆକର୍ଷଣରେ ଆକର୍ଷିତ ହେବ ନାହିଁ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***